VERIFICAREA

Hans Müller îşi amenajase atelierul în spaţiul dosnic, relativ mare, al unui magazin gol la cîţiva paşi de podul Queensborough.

Clădirea era sortită demolării, plină cu scînduri bătute în cuie, semn că cu timpul şi Hans va trebui să-şi ia tălpăşiţa.

Intrarea era accesibilă doar prin curtea plină cu mărăcini, ziua servea ca loc de parcare, iar noaptea era paradisul delicvenţilor minori din împrejurimi. Pe Hans nu-l deranja nimeni. În mod înţelept era reţinut în faţa curiozităţii periodice a poliţiei, care înţelegînd situaţia sa delicată, nici nu a prea forţat lucrurile, de altfel; aşa că Hans se împăca bine cu toată lumea şi fiind un cetăţean paşnic nici nu-şi dorea mai mult.

Dacă străbunii lui germani ar fi văzut la ce lucrează Hans acum, cu siguranţă că ar fi fost surprinşi, ba mai mult, pe Hans însuşi l-ar fi mirat în urmă cu zece ani, priveliştea. Cauza acestor schimbări survenite în viaţa sa, era acel televizor pe care îl primise de la un client, Letter, în contul serviciilor sale.

Hans pornise televizorul, ecranul prinsese viaţă şi ca mulţi alţii înaintea lui, căzuse şi el rapid în mrejele undelor. Picase într-o lume pînă acum necunoscută: cea a astronavelor de luptă, a plantelor exotice şi a lumii fiinţelor extraterestre – lumea căpitanului Zipp, comandantul Legiunii Spaţiale.

Vraja se destrămă, doar atunci, cînd reclama plictisitoare a fulgilor de fasole cedă locul unui meci de box la fel de plictisitor, între doi coloşi muşchiuloşi care probabil încheiaseră un pact de neagresiune.

Hans era un suflet simplu, iubind dintotdeauna poveştile, iar asta era o poveste reală, modernă, cu zîne, cu întorsături pe care fraţii Grimm nici nu le-ar fi visat. Aşa că Hans nu vînduse aparatul.

Entuziasmul său iniţial, naiv şi ne critic scăzuse însă după trecerea cîtorva săptămîni. La început, îl deranjase mobilierul, sfera de obiecte a omului din viitor. Cum am mai spus, Hans era un artist şi ca artist nu dădu crezare autorilor serialului cum că gustul oamenilor va fi atît de groaznic peste o sută de ani.

Nici armamentul căpitanului Zipp, nici cel al adversarilor săi, nu obţinu aprecieri mai bune din partea sa. Nu ştia desigur, pe ce principiu funcţionează un aparat de dezintegrare protonică, dar oricum ar funcţiona nu poate fi aşa de colţuros. Nu erau convingătoare nici hainele astronauţilor, nici echipamentul navelor. De unde ştia Hans? Avea un simţ deosebit în privinţa esteticii

obiectelor, simț care se evidenția chiar şi în domenii străine lui. Cum spuneam, Hans era un suflet simplu; pe lîngă asta nu era deloc căzut în cap şi cum auzise că la televiziune se cîştiga bine, s-a apucat imediat să deseneze.

Ideile sale pline de fantezie ar fi trezit atenția regizorului serialului „Zipp” chiar dacă, întîmplător, acesta n-ar fi fost nemulțumit de decoratorul său. Desenele lui Hans erau veridice, reale, nu era în ele nimic din artificialitatea aceea care încet, încet ajunsese să ne calce chiar şi pe nervii celor mai tineri admiratori ai căpitanului Zipp. Hans fu angajat imediat.

Condițiile le dicta el: în definitiv făcea totul din distracție, chiar dacă nu mai cîştigase atît de bine, niciodată, înainte. Nu avea nevoie de ajutor, lucra acasă în atelier, punînd pe hîrtie doar ideile de bază, prototipurile; producția de masă s-o facă alții, la urma urmei el era doar un mic producător, nu un industriaş.

Afacerea prinsese. Căpitanul Zipp renăscu, în doar o jumătate de an îşi elimină concurenții de pe ecran. Acest serial nu vorbea doar despre viitor, în ochii privitorilor prezenta, fară nici o îndoială, însuşi viitorul. Noile decoruri nu i-au lăsat reci nici pe actori; cîteodată se comportau în viața personală de parcă ar fi aterizat cu o maşină temporală în vremea reginei Victoria, simțeau lipsa acelor obiecte devenite obişnuite.

Hans nu ştia nimic despre toate acestea. Se juca în continuare fericit, cu desenele sale, neținînd contact cu nimeni în afară de regizor. Rezolva totul prin telefon. Televizorul îl pornea doar pentru verificare: vroia să vadă cum se materializează ideile sale pe ecran. Toate celelalte relații cu lumea televiziunii erau materializate de conserva cu fulgi de fasole dintr-un ungher al atelierului, primită cadou de la firma care sponsoriza serialul căpitanului Zipp. Cînd gustase din ea, mulțumi soartei că nu e plătit pentru asta.

Într-o duminică rămase treaz pînă noaptea tîrziu. Făcea ultimele retuşuri la proiectul unei căşti spațiale, cînd brusc avu senzația că mai este cineva în cameră. Se întoarse încet, şezînd, şi privi spre uşă... „Cum au reuşit să o deschidă aşa silențios? – doar era zăvorită” – gîndi el. Lîngă uşă stăteau doi inşi, privirile lor rigide fixîndu-se pe el. Inima lui Hans îi bătea în gîtlej.

A trebuit să-şi strîngă tot curajul pentru a-i putea privi în ochi pe vizitatori.

Îl linişti gîndul că avea bani puțini în casă. Apoi îi trecu prin minte că poate tocmai ăsta va fi necazul: vizitatorii se vor enerva...

— Cine sînteți? – întrebă Hans – Ce căutați aici?

Unul dintre ei porni spre Hans, iar celălalt rămase să vegheze vigilent lîngă uşă. Amîndoi purtau pardesie nou-nouțe cu pălăriile trase pe ochi, astfel că Hans nu le vedea fețele. „Aceştia nu sînt simpli spărgători” – gîndi Hans – „pentru asta sînt mult prea bine îmbrăcați!”

— Nu aveți de ce să vă temeți, domnule Müller – zise cel care venise mai aproape de el; după aparențe, citea perfect gîndurile lui Hans – Nu sîntem spărgători. Vizita noastră este oficială. Sîntem Serviciul de Securitate.

— Nu înțeleg.

Străinul îşi băgă mîna în mapa ținută sub pardesiu şi scoase un teanc de fotografii. Bîjbîi printre ele un timp, pînă găsi ceea ce căuta.

— Ne-ați pricinuit destul de multă bătaie de cap, domnule Müller. Ne-au trebuit două săptămîni pînă cînd v-am găsit. Cei de la televiziune au fost cam scorțoşi; evident vor să vă ascundă de concurență. Dar în sfîrşit, v-am găsit şi am dori să ne răspundeți la cîteva întrebări.

— Eu nu sînt spion – zise revoltat Hans, de cum pricepu sensul cuvintelor. Nu aveți dreptul la asta! Eu sînt un cetățean cinstit!

Străinul nu acordă nici o atenție răbufnelii lui Hans. Îi dădu pozele.

— Le recunoaşteți? – întrebă.

— Desigur. Este nava căpitanului Zipp.

— Dumneavoastră ați proiectat-o?

— Da.

Acum apăru altă poză din mapă.

— Şi asta?

— Este vederea aeriană a oraşului marțian Poldar.

— E şi asta, ideea dumneavoastră?

— Evident! – sări Hans, uitînd furios de orice prudență.

— Dar asta de aici?

— E un tun protonic. Sînt deosebit de mîndru de el!

— Spuneți-mi domnule Müller, dar sincer... toate acestea sînt ideile dumneavoastră?

— Sigur. Eu nu fur ideile altora.

Vizitatorul se întoarse acum spre colegul său. Purtară cîteva minute o discuție agitată, dar aşa de încet, încît Hans nu înțelese nici un cuvînt. În mod vizibil reuşiseră să cadă la înțelegere, căci terminaseră discuția, înainte ca Hans, conform intenției lui, să ajungă la telefon.

— Îmi pare foarte rău – începu din nou străinul – Ceva s-a scurs. Poate că... hm... întîmplător nu sînteți conştient de cele petrecute, dar asta nu schimbă deloc faptele. Repet, dar sîntem nevoiți să vă audiem. Vă rog să veniți cu noi.

Străinul spuse toate acestea cu o voce atît de fermă şi de convingătoare că Hans îşi îmbrăcă haina fără împotrivire. Nu ştia de ce, dar acum era deja sigur că vizitatorii nu sînt excroci şi nici prin cap nu-i trecu să ceară vreo dovadă de la ei. Era agitat dar nu se temea în mod deosebit. Era evident ce i se întîmplase.

Auzise odată de un roman, stiințifico-fantastic, scris în timpul războiului. În el fusese descrisă cu exactitate uluitoare, bomba atomică. Azi în vremea experiențelor ultrasecrete, asemenea coincidențe sînt inevitabile. Nu ştia însă, exact, ce anume dezvăluise.

Din uşă privi înapoi spre atelier şi spre cei doi străini.

— Totul este o coincidență hilară – zise el. Orice secret de stat ar fi ajuns în programul T.V., este o pură întîmplare. Niciodată n-am făcut ceva care să creeze necazuri F.B.I.-ului.

Celălalt vizitator, rosti abia acum primele cuvinte, într-o engleză deosebit de stîlcită şi cu un accent straniu:

— Ce este acest F.B.I.?

Hans nu-l mai auzi. Observase deja astronava.